

<https://doi.org/10.26565/2220-8089-2026-49-11>

УДК 327.56:355.01(477:470)

Владислав Едуардович Кошельник

аспірант кафедри політології Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна,
майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022

V.Koshelnyk@gmail.com, <https://orcid.org/0009-0004-6744-6047>

РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКА ВІЙНА ЯК ПРИКЛАД ЛІМІНАЛЬНОЇ ВІЙНИ: ЕТАПИ ТА МЕХАНІЗМИ ЕСКАЛАЦІЇ

Здійснено політологічний аналіз російсько-української війни крізь призму концепту лімінальної війни. Обґрунтовано, що цей концепт дозволяє точніше, ніж більш широке поняття гібридної війни, пояснити логіку переходу від прихованих і напівприхованих форм протиборства до відкритої міждержавної війни. Розглядаються етапи переходу від стадії лімінальності до повномасштабного вторгнення. Встановлено, що російсько-українська війна розгорталася як послідовний процес, який включав формування лімінального конфліктного середовища, фазу часткової воєнної ескалації, розрив лімінальності та перехід до відкритої воєнної фази. На основі поєднання теоретичного підходу Д. Кілкуллена та аналізу українського емпіричного матеріалу виокремлено ключові механізми ескалації: порогову маніпуляцію, інструменталізацію невизначеності, асиметричне поєднання воєнних і невоєнних засобів, а також політико-часовий розрахунок агресора. Доведено, що лімінальна війна не обмежується допороговою стадією конфлікту, а зберігає свою логіку й після переходу до відкритої війни, виявляючись в інформаційному, дипломатичному, енергетичному та психологічному вимірах. Формулюється власний погляд на російсько-українську війну у теоретичному та практичному смислах у контексті концепту лімінальної війни. Аргументується висновок про застосування концепту лімінальної війни до аналізу російсько-українського конфлікту, що дає змогу точніше описати етапність ескалації, виявити внутрішню логіку переходу між фазами війни та розкрити специфіку сучасних конфліктів, у яких вирішальне значення має не лише військова сила, а й здатність діяти у просторі між виявленням, атрибуцією та політичною відповіддю.

Ключові слова: *лімінальна війна, російсько-українська війна, повномасштабне вторгнення, ескалація, гібридна агресія, політичний конфлікт, порогова невизначеність, безпека, Україна.*

Як цитувати: Кошельник, В.Е. 2026. Російсько-українська війна як приклад лімінальної війни: етапи та механізми ескалації. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія «Питання політології»* 49: 85-90. <https://doi.org/10.26565/2220-8089-2026-49-11>

In cites: Koshelnyk, Vladyslav. 2026. The Russian-Ukrainian War as an Example of a Liminal War: Stages and Mechanisms of Escalation. *The journal of V. N. Karazin Kharkiv National University. Series «Issues of Political Science»* 49:85-90. <https://doi.org/10.26565/2220-8089-2026-49-11> (in Ukrainian)

Російсько-українська війна не може бути цілком поясненою ані в рамках класичної моделі міждержавної війни, ані винятково через поняття гібридної агресії. Уже з 2014 р. стало очевидно, що Російська Федерація

застосовує не лише відкриту військовою силу, а й систему взаємопов'язаних політичних, інформаційних, правових, економічних та психологічних інструментів, які дозволяють змінювати стратегічне середовище ще до того, як конфлікт набуває повністю явної воєнної форми. За таких умов особливої ваги набуває аналітичний підхід, здатний пояснити не лише змішаний характер засобів

© Кошельник В.Е., 2026.

This is an open-access article distributed under

ведення боротьби, а й сам механізм переходу від прихованого тиску до відкритої війни.

Актуальність теми зумовлена тим, що сучасні воєнно-політичні конфлікти дедалі частіше розгортаються в умовах порогової невизначеності, коли агресивні дії вже здійснюються, але ще не спричиняють автоматичної, швидкої та симетричної відповіді. У випадку України саме така логіка дозволяє пояснити зв'язок між тривалим допороговим тиском, частковою ескалацією 2014–2021 рр. та повномасштабним вторгненням 2022 р. Концепт лімінальної війни є важливим не лише як додатковий теоретичний інструмент, а і як спосіб точніше описати політичну динаміку сучасної агресії.

Концепт лімінальної війни у сучасному безпековому дискурсі пов'язується насамперед із працями Девіда Кілкуллена, який розглядає сучасне протистояння як діяльність у просторі між виявленням, атрибуцією та політичною відповіддю. У межах цього підходу принципового значення набуває не лише сам факт прихованої або напівприхованої дії, а й здатність агресора використати часовий проміжок між агресивною дією та повноцінною реакцією супротивника. У ширшому контексті до цієї проблематики дотичні дослідження підпорогового протистояння, сірої зони, гібридної війни та стратегічної неоднозначності.

В українському науковому дискурсі російсько-українська війна переважно аналізується через поняття гібридної агресії, етапів розгортання російської експансії, а також конфлікту ідентичностей, цінностей та ідеологій. Водночас механізм поетапного переходу від допорогового тиску до відкритої міждержавної війни часто лишається розсіяним між різними пояснювальними моделями. Саме ця обставина і зумовлює потребу в окремій політологічній інтерпретації російсько-української війни як лімінального процесу.

Метою дослідження є аналіз російсько-української війни як прикладу лімінальної війни, визначення її основних етапів та виявлення механізмів ескалації, що забезпечили перехід від прихованих форм протистояння до відкритої воєнної фази.

Лімінальна війна в найзагальнішому сенсі означає розгортання конфлікту в просторі порогової невизначеності в повномасштабну війну, коли агресивні дії вже здійснюються, але ще не досягають такого рівня очевидності, атрибуції чи правової визначеності, який автоматично породжує воєнні дії у відповідь. У цьому

розумінні лімінальність є не лише станом «між миром і війною», а й специфічним способом ведення конфлікту, за якого невизначеність стає ресурсом наступальної стратегії (Kilcullen 2019; Kilcullen 2020). На наш погляд, саме ця характеристика робить поняття лімінальної війни продуктивнішим для аналізу російсько-української війни, ніж загальніша категорія гібридної війни. Гібридність фіксує змішаний характер засобів впливу, але не завжди дозволяє пояснити, чому агресія певний час зберігає політичну неоднозначність, і чому ця неоднозначність сама по собі стає елементом воєнної стратегії. Лімінальність, навпаки, фокусується саме на цій проміжній зоні між фактом ворожої дії та моментом її безсумнівного політичного визнання. Російсько-українську війну слід розглядати не просто як конфлікт зі змішаним набором інструментів, а як конфлікт, у якому невизначеність була системно перетворена на стратегічний ресурс.

Війна між РФ та Україною не виникла раптово ані у 2014, ані у 2022 роках. Її передумови формувалися впродовж тривалого часу через політику залежності, інформаційний вплив, делегітимацію української суб'єктності та відтворення імперських наративів. В аналітичній доповіді Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України підкреслюється екзистенційний характер війни для України, а також простежується зв'язок між російською агресією, ідеологічними настановами та ціннісними маніпуляціями (Горбулін 2017; Російсько-українська війна як конфлікт ідентичностей 2025: 7–8, 32–33). На цій стадії агресія ще не набула форми повномасштабного воєнного зіткнення, однак уже створювала конфліктне середовище, у межах якого подальше застосування сили ставало імовірнішим і політично підготовленим.

Таким чином, першу фазу доцільно визначати як формування лімінального середовища. Її сутність полягала не в безпосередньому розгортанні бойових дій, а у створенні таких політичних, інформаційних та ідентифікаційних умов, за яких майбутня агресія могла бути або замаскована, або частково виправдана. На нашу думку, лімінальна війна починається не тоді, коли з'являються перші збройні епізоди, а тоді, коли починається системне конструювання середовища, сприятливого для силового перегляду політичного статус-кво.

Ця фаза характеризувалася тим, що Російська Федерація не просто накопичувала ресурси для майбутньої ескалації, а системно підривала політичні та ідентифікаційні засади української державності. Особливу роль тут відігравали дискурси «денацифікації», «демлітаризації», «нейтралізації» та інші ідеологеми, що виконували функцію ціннісного виправдання агресії і водночас підготовляли підґрунтя для її подальшої легітимації в російському політичному та інформаційному просторі (Російсько-українська війна як конфлікт ідентичностей 2025: 32–35). Слід наголосити, що на етапі формування лімінального середовища Росія працювала не стільки на негайний воєнний результат, скільки на зниження порогу опору майбутній агресії. У цьому сенсі дискурсивний та ідеологічний тиск був не допоміжним фоном, а повноцінною фазою конфлікту. Саме тому розглядати довоєнний період лише як передісторію війни було б методологічно хибно: значна частина воєнно-політичного результату готувалася ще до переходу до відкритих форм насильства.

Другу фазу лімінальної війни становлять події 2014 р., насамперед окупація Криму та початок війни на Донбасі. Саме тут найбільш наочно проявилася логіка порогової маніпуляції. Поява озброєних формувань без розпізнавальних знаків, поєднання силових дій із запереченням прямої російської участі, використання псевдоправових процедур і паралельна інформаційна кампанія створили ситуацію, в якій агресія була очевидною де-факто, але певний час залишалася предметом політичного маневру де-юре (Kilcullen 2019; Drozdyuk 2023: 30–32). Це дало Росії часову перевагу, необхідну для зміни статусу території та нав'язування нового фактичного стану речей.

Війна на Донбасі також розгорталася в межах лімінальної логіки. З одного боку, було очевидно, що конфлікт не є суто внутрішнім, з іншого – Росія послідовно підтримувала режим часткової невизначеності, поєднуючи пряму та непряму участь, регулярні й нерегулярні форми військової сили, дипломатичний маневр і постійне інформаційне заперечення (Горбулін 2017; Drozdyuk 2023: 32). Унаслідок цього міжнародна реакція певний час не відповідала реальному масштабу загрози.

Варто зазначити, що 2014–2021 рр. не були «неповною війною» чи «замороженим очікуванням» повномасштабного вторгнення, а становили самостійну фазу часткової воєнної ескалації за збереження

лімінальної структури конфлікту. Це означає, що Росія не просто відклала «велику війну», а вже досягла стратегічних результатів – дестабілізувала Україну, утримувала її в режимі постійного виснаження та нав'язувала міжнародній спільноті своє бачення характеру конфлікту. Таким чином, лімінальна війна в українському випадку виявилася не коротким перехідним етапом, а тривалим режимом політичного і безпекового тиску.

На цій фазі найбільш виразно проявляються головні механізми ескалації. Першим із них є порогова маніпуляція. Її суть полягає в тому, що агресор добирає таку форму дії, яка вже змінює політичну або безпекову реальність, але ще не примушує опонента до негайної максимальної відповіді (Kilcullen 2019). Другим механізмом є інструменталізація невизначеності. У цій логіці невизначеність не є наслідком браку інформації, а стає свідомо сконструйованою ситуацією, яка дозволяє виграти час, розмити відповідальність і підвищити політичну ціну реакції (Notaker 2023). Третій механізм – асиметричне поєднання воєнних і невоєнних засобів, коли військові дії підсилюються інформаційним тиском, дипломатичним маневруванням, економічним примусом та психологічним виснаженням супротивника. У випадку України цей вимір особливо чітко простежується в інформаційно-комунікаційному середовищі, де російські деструктивні впливи поєднувалися з силовими та політичними інструментами тиску (Російсько-українська війна як конфлікт ідентичностей 2025: 54–55). Четвертим механізмом є політико-часовий розрахунок: агресор прагне не просто діяти сильніше, а діяти швидше за цикл політичного осмислення й відповіді противника (Kilcullen 2019). На нашу думку, ці механізми слід розглядати не ізольовано, а як єдину систему. Порогова маніпуляція без інструменталізації невизначеності не давала б потрібного часу; невизначеність без асиметричного поєднання засобів не створювала б достатнього тиску; а політико-часовий розрахунок без усіх попередніх елементів не забезпечував би стратегічної переваги. Варто зазначити, що ескалація в лімінальній війні відбувається не шляхом простого нарощування сили, а шляхом синхронізації різномірних інструментів у такому темпі, який випереджає політичний цикл відповіді супротивника.

Росія використовувала ці механізми узгоджено. У 2014–2021 рр. Москва підтри-

мувала такий рівень конфлікту, який одночасно виснажував Україну, блокував її стабільний розвиток, стримував іноземні інвестиції, підживлював внутрішню поляризацію та залишав відкритими дипломатичні формати, придатні для маніпуляції відповідальністю (Горбулін 2017; Drozdruk 2023: 33).

Лімінальна війна в українському випадку виконувала подвійну функцію: послаблювала об'єкт агресії шляхом хронічного виснаження та одночасно тестувала межі допустимого у міжнародному середовищі. Отже, її слід розглядати не як нижчий рівень війни, а як окрему раціональну модель стратегічного наступу.

Якісна зміна характеру конфлікту відбулася у лютому 2022 р. Саме цей момент доцільно визначати як розрив лімінальності. Йдеться про ситуацію, коли попередній режим часткової, порогово неоднозначної ескалації перестає забезпечувати досягнення стратегічної мети, а тому агресор переходить до відкритого застосування максимальної військової сили. Важливо підкреслити, що розрив лімінальності не означає зникнення всіх попередніх механізмів. Навпаки, він означає, що лімінальна логіка більше не є достатньою як головний інструмент, а тому доповнюється повномасштабною війною. За класифікаціями збройних конфліктів, розроблену Упсальською програмою даних про конфлікти (UCDP), такий перехід означає зміну масштабу й характеру організованого насильства, коли конфлікт виходить на інший рівень інтенсивності та міжнародної значущості (UCDP 2025). У цьому полягає принципова відмінність між підходом, що розглядає 24 лютого 2022 р. як «початок» війни, і підходом, запропонованим у цій статті. Якщо сприймати 2022 р. як абсолютну точку відліку, то втрачається зв'язок між багаторічним формуванням конфліктного середовища, частковою ескалацією та відкритим вторгненням. Натомість лімінальна оптика дозволяє побачити неперервність цього процесу.

Отже, повномасштабне вторгнення слід трактувати не як відмову від попередньої логіки, а як момент її недостатності. На нашу думку, розрив лімінальності є не запереченням лімінальної війни, а її кульмінаційним переходом у фазу, де приховані та відкриті способи примусу починають діяти одночасно.

Разом із тим навіть після переходу до відкритої війни лімінальна логіка не зникає. У 2022–2025 рр. Росія продовжила вико-

ристовувати лімінальні інструменти: ядерний шантаж, інформаційні кампанії щодо «втоми від війни», спроби делегітимувати українську державність, енергетичний тиск, дипломатичне маневрування навколо теми переговорів, а також інформаційно-психологічний вплив на західні суспільства (Notaker 2023; Російсько-українська війна як конфлікт ідентичностей 2025: 54–57, 85–87). Зазначимо, що лімінальна війна не завершується в момент переходу до масштабних бойових дій. Вона продовжує функціонувати як паралельний вимір конфлікту. Саме тому сучасну російсько-українську війну доцільно розглядати як поєднання відкритої військової фази з незавершеним лімінальним контуром впливу. У практичному сенсі це означає, що навіть успішна військова протидія не усуває автоматично всіх механізмів агресії, якщо зберігаються канали інформаційного, психологічного, дипломатичного та енергетичного тиску.

У теоретичному сенсі це означає, що поняття лімінальної війни має самостійну аналітичну цінність і не зводиться повністю до понять «гібридна війна» чи «сіра зона». Якщо гібридність зазвичай акцентує змішаний характер інструментів, то лімінальність наголошує на специфічному політичному положенні конфлікту – у просторі між фіксацією, атрибуцією та відповіддю (Kilcullen 2019; Notaker 2023). Саме цей акцент робить концепт особливо продуктивним для політологічного аналізу.

На нашу думку, найбільша евристична цінність цього концепту полягає в тому, що він зміщує увагу дослідника з питання «які засоби використовуються?» на питання «у якому політичному режимі невизначеності ці засоби дають результат?». Такий підхід дозволяє точніше описати сучасні конфлікти, у яких воєнний успіх часто забезпечується не стільки перевагою у вогневій потужності, скільки перевагою у швидкості нав'язування власної інтерпретації подій. Саме тому лімінальність, на відміну від ширших понять, дозволяє пояснити не лише форму агресії, а і її політичну ефективність.

Український випадок також показує, що лімінальна війна є випробуванням не лише для військової, а й для інституційної спроможності держави. Ефективність протидії залежить від якості раннього виявлення загроз, швидкості політичної атрибуції, координації між інститутами влади, довіри суспільства до держави та здатності міжнародних партнерів до своєчасної реакції (Notaker 2023).

У цьому сенсі російсько-українська війна демонструє, що стратегічна стійкість сучасної держави визначається не тільки кількістю військ або озброєння, а й здатністю швидко переводити невизначеність у політичну визначеність, тобто позбавляти агресора простору для лімінального маневру. Звідси впливає п'ята авторська позиція: у конфліктах лімінального типу ключовим ресурсом оборони є не лише сила стримування, а й швидкість інституційного розпізнавання агресії. Інакше кажучи, держава частково програє конфлікт вже тоді, коли надто довго сумнівається, як саме назвати те, що проти неї здійснюється.

Таким чином, застосування концепту лімінальної війни до аналізу російсько-української війни дає змогу розглядати цей конфлікт як цілісний, поетапний і внутрішньо пов'язаний процес, а не як механічну сукупність окремих кризових епізодів. У його структурі доцільно виокремити чотири основні фази: формування лімінального середовища, часткову воєнну ескалацію, розрив лімінальності та фазу відкритої війни.

Проведений аналіз показує, що ключовими механізмами цієї ескалації були порогова маніпуляція, інструменталізація невизначеності, асиметричне поєднання воєнних і невоєнних засобів, а також політико-часовий розрахунок агресора. Їхнє поєднання забезпечувало Російській Федерації можливість послідовно змінювати стратегічне середовище на свою користь ще до того, як Україна та її міжнародні партнери формували повноцінну політичну й безпекову відповідь.

Російсько-українська війна є не лише прикладом гібридної агресії, а одним із найбільш виразних сучасних прикладів лімінальної війни. Її головна особливість полягає в тому, що агресор перетворив невизначеність на інструмент стратегічного наступу, а війну – на тривалий процес послідовного руйнування порогів безпеки, політичної реакції та міжнародного

стримування. Саме тому концепт лімінальної війни має значний евристичний потенціал для подальшого аналізу сучасних конфліктів, у яких вирішальне значення має не лише військова сила, а й здатність діяти між межами виявлення, атрибуції та політичної відповіді.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. *Світова гібридна війна: український фронт*: монографія. 2017 / за заг. ред. В.П. Горбуліна. / Київ: НІСД, 496 с. URL: <http://resource.history.org.ua/item/0013707>
2. *Російсько-українська війна як конфлікт ідентичностей, цінностей та ідеологій: аналітична доповідь*. 2025. Київ: Інститут політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України, 88 с. URL: <https://ipiend.gov.ua/en/publication/the-russian-ukrainian-war-as-a-conflict-of-identities-values-and-ideologies-analytical-report/>
3. Drozdovuk, Y. 2023. The main stages of deployment of hybrid aggression by the Russian Federation against Ukraine. *The Journal of V.N. Karazin Kharkiv National University. Issues of Political Science*. 43: 29-36. <https://doi.org/10.26565/2220-8089-2022-43-04>
4. Kilcullen, D. 2019. The evolution of unconventional warfare. *Scandinavian Journal of Military Studies*. Vol. 2, No. 1: 61-71.. <https://doi.org/10.31374/sjms.35>
5. Kilcullen, D. 2020. *The Dragons and the Snakes: How the Rest Learned to Fight the West*. New York : Oxford University Press. 336 p. URL: <https://dokumen.pub/the-dragons-and-the-snakes-how-the-rest-learned-to-fight-the-west-019026568x-9780190265687.html - English>
6. Notaker, H. 2023. In the blind spot: Influence operations and sub-threshold situational awareness in Norway. *Journal of Strategic Studies*. Vol. 46. No. 3: 1-29. URL: https://www.researchgate.net/publication/358745027_In_the_blind_spot_Influence_operations_and_sub-threshold_situational_awareness_in_Norway
7. *UCDP Definitions. Department of Peace and Conflict Research*. 2025. Uppsala University. URL: <https://www.uu.se/en/department/peace-and-conflict-research/research/ucdp/ucdp-definitions>

Стаття надійшла до редакції 29.12.2025

Статтю прорецензовано 5.02.2026

Стаття рекомендована до друку 30.03.2026

Статтю опубліковано 30.04.2026

Використання штучного інтелекту: Автор засвідчує, що під час проведення дослідження та підготовки цього рукопису генеративний штучний інтелект не використовувався

Vladyslav Koshelnyk

PhD student, Department of Political Sciences V.N. Karazin Kharkiv National University

4, Svoboda Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine

vladkosh@gmail.com, <https://orcid.org/0009-0004-6744-6047>

THE RUSSO-UKRAINIAN WAR AS AN EXAMPLE OF A LIMINAL WAR: STAGES AND MECHANISMS OF ESCALATION

A political science analysis of the Russian-Ukrainian war is carried out through the prism of the concept of liminal war. It is substantiated that this concept allows, more precisely than the broader concept of hybrid war, to explain the logic of the transition from covert and semi-covert forms of confrontation to open interstate war. The stages of the transition from the stage of liminality to full-scale invasion are considered. It is established that the Russian-Ukrainian war unfolded as a sequential process that included the formation of a liminal conflict environment, a phase of partial military escalation, a break in liminality, and a transition to an open military phase. Based on the combination of D. Kilcullen's theoretical approach and the analysis of Ukrainian empirical material, key escalation mechanisms are identified: threshold manipulation, instrumentalization of uncertainty, an asymmetric combination of military and non-military means, as well as the aggressor's political and temporal calculation. It is proven that liminal war is not limited to the pre-threshold stage of the conflict, but retains its logic even after the transition to open war, manifesting itself in the informational, diplomatic, energy and psychological dimensions. The author formulates his own view of the Russian-Ukrainian war in theoretical and practical terms in the context of the concept of liminal war. The conclusion is argued on the application of the concept of liminal war to the analysis of the Russian-Ukrainian conflict, which allows for a more accurate description of the stages of escalation, to identify the internal logic of the transition between the phases of the war and to reveal the specifics of modern conflicts, in which not only military force is of decisive importance, but also the ability to act in the space between detection, attribution and political response.

Keywords: liminal war, Russian-Ukrainian war, full-scale invasion, escalation, hybrid aggression, political conflict, threshold uncertainty, security, Ukraine.

REFERENCES

1. World Hybrid War: Ukrainian Front: Monograph 2017./ed.by V.P. Gorbulina. Kyiv: NISS. 496 p. URL: <http://resource.history.org.ua/item/0013707> (in Ukrainian)
2. The Russian-Ukrainian War as a Conflict of Identities, Values, and Ideologies: Analytical Report. 2025. Kyiv: Scientific notes of the Kuras Institute of Political and Ethnic Studies of the National Academy of Sciences of Ukraine. 88 p. URL: <https://ipiend.gov.ua/en/publication/the-russian-ukrainian-war-as-a-conflict-of-identities-values-and-ideologies-analytical-report/> (in Ukrainian)
3. Drozdnyuk, Y. 2023. The main stages of deployment of hybrid aggression by the Russian Federation against Ukraine. *The Journal of V.N. Karazin Kharkiv National University. Issues of Political Science*. 43: 29-36. <https://doi.org/10.26565/2220-8089-2022-43-04>
4. Kilcullen, D. 2019. The evolution of unconventional warfare. *Scandinavian Journal of Military Studies*. Vol. 2, No. 1: 61–71. <https://doi.org/10.31374/sjms.35>
5. Kilcullen, D. 2020. *The Dragons and the Snakes: How the Rest Learned to Fight the West..* New York : Oxford University Press, 336 p. URL: <https://dokumen.pub/the-dragons-and-the-snakes-how-the-rest-learned-to-fight-the-west-019026568x-9780190265687.html - English>
6. Notaker, H. 2023. In the blind spot: Influence operations and sub-threshold situational awareness in Norway. *Journal of Strategic Studies*. Vol. 46. No. 3: 1–29. URL: https://www.researchgate.net/publication/358745027_In_the_blind_spot_Influence_operations_and_sub-threshold_situational_awareness_in_Norway
7. *UCDP Definitions. Department of Peace and Conflict Research*. 2025. Uppsala University. URL: <https://www.uu.se/en/departement/peace-and-conflict-research/research/ucdp/ucdp-definitions>

The article was received by the editors 29.12.2025.

The article has been peer-reviewed 5.02.2026

The article is recommended for printing 30.03.2026.

Article published 30.04.2026

Use of Artificial Intelligence: The author certifies that no generative artificial intelligence tools were used in the conduct of the research or in the preparation of this manuscript